

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 21/04/2024

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 103

Trên Kinh Phật thường cảnh báo chúng sanh rằng “*thế gian là vô thường, cõi nước không an*”. Sự vô thường đến rất nhanh như “*bóng câu qua cửa sổ*”. Cho nên Hòa Thượng dạy chúng ta ở thế giới này không có nơi nào là an ổn để chúng ta lưu luyến. Cho dù là nơi giàu có nhất, mọi người vẫn sống trong sự tham lam, tranh giành. Chỉ có Thế Giới Tây Phương Cực Lạc là nơi an ổn để hướng về. Muốn về được Cực Lạc, hành giả phải làm đúng nguyên lý nguyên tắc mới có thể vãng sanh.

Tuy nhiên, ngày nay, người tu hành Phật pháp lại bị rơi vào tình trạng “*tu mù luyện quáng*”. Học tập và tu hành không xuyên suốt mà theo ý thích của mỗi người, đến nỗi mỗi nơi một cách tu khác nhau. Đó chính là tu học theo cảm tình, chứ không tuân thủ nguyên lý nguyên tắc, chuẩn mực. Kết quả là người học Phật với nhau mà kinh chống nhau kịch liệt, trò kết bè với nhau phản Thầy rồi đưa lên mạng. Vì vậy, Hòa Thượng chỉ dạy nhân đạo mà không có luân thường đạo lý thì trở thành ác đạo.

Nguyên tắc ứng xử hay chuẩn mực ứng xử đã được chỉ rõ trong Đệ Tử Quy như: “*Cha mẹ lỗi, khuyên thay đổi; Mặt ta vui lời ta dịu; Khuyên không nghe vui can thiệp; Dùng khóc khuyên đánh không giận.*” Vì vậy, không thể có chuyện người phản Thầy vẫn được tôn làm Thầy, người bất kính trưởng bối vẫn được tôn làm trưởng bối. Người bất hiếu với Cha Mẹ vẫn được mọi người ủng hộ. Thế gian này không thể dung chứa những hành động đó nói gì đến chuyện vãng sanh Tây Phương Cực Lạc làm Bồ Tát bất thối. Người đến ủng hộ những người làm việc xấu chắc chắn là yêu ma quỷ quái vì “*Phật Bồ Tát sẽ thành tựu việc tốt chứ không thành tựu việc xấu cho người*”.

Đã là chuẩn mực thì không có lý do gì để vượt qua chuẩn mực. Từ chúng sanh phạm phước đến Phật Bồ Tát hay từ ngày đầu tiên phát tâm học Phật cho đến khi tu thành Phật đều phải tuân thủ. Kinh Vô Lượng Thọ cũng nêu lên việc khéo léo giữ gìn ba nghiệp thân, khẩu, ý. Không chỉ người bình thường mà người càng nổi tiếng, càng ở địa vị cao thì càng phải chuẩn mực hơn. “*Phật Bồ Tát không ngừng tinh tấn*” chứ không phải các Ngài thành Phật Bồ Tát rồi thì buông lung, các Ngài không có phút giây nào chảnh mắng.

Chúng ta phải hiểu rằng đối với thế gian thì tuyệt đối không “*cảm tình dụng sự*”, đối với Phật pháp thì cao hơn nữa, tuyệt đối trong tuyệt đối, đương nhiên lại càng không thể “*cảm tình dụng sự*”, không thể ai đó làm sai mà chúng ta lại đồng tình. Chúng ta

phải có chánh tri, chánh kiến, phải nhận biết rõ từ tâm chân thành để bằng mọi cách can gián, con khuyên Cha Mẹ, học trò khuyên Thầy. Muốn có chánh tri, chánh kiến thì không gì khác hơn là quay về với tâm chân thành, tâm thanh tịnh, tâm từ bi của mình.

Nếu chúng ta dựa vào tiêu chuẩn khác đi thì làm sao biết tiêu chuẩn đó đúng hay sai? Nhiều người từng lợi dụng Bát Chánh Đạo và Tứ Niệm Xứ của Phật pháp để khuyên người khác “*Quán thân bất tịnh; Quán tâm vô thường; Quán pháp vô ngã; Quán thọ thị khổ*” và sống “*Chánh kiến, Chánh tư duy, Chánh ngữ, Chánh nghiệp, Chánh mạng, Chánh tinh tấn, Chánh niệm, Chánh định*” với mục đích để mê hoặc chúng sanh. Rồi họ khuyên chúng sanh nghĩ chánh, nói chánh, tư tưởng chánh và tinh tấn một cách chánh nhưng họ lại “*tà*” và “*chánh*” theo cách của riêng họ, không phải tiêu chuẩn “*chánh*” của Phật Bồ Tát Thánh Hiền.

Khổng Tử từng nói “*Tư Vô Tà*” tức là suy nghĩ không tà vạy, trong ý niệm không có hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” không có “*danh vọng lợi dưỡng, tự tư tự lợi, tham sân si mạn*”. Thánh Hiền dạy “*Nhân phi nghĩa bất giao, vật phi nghĩa bất thủ*” tức là người không có chuẩn mực, đạo lý thì không kết giao còn đồ vật không phải của mình thì nhất định không đoạt lấy. Là người học Phật, phải biết rõ chuẩn mực, tiêu chuẩn của Phật Bồ Tát Thánh Hiền, tránh tình trạng ai nói cũng nghe, cũng tin.

Nếu chúng ta nghe Phật Bồ Tát chỉ dạy mà vẫn không hiểu thế nào là chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi thì chúng ta cứ nhớ câu “*Tư Vô Tà - tư tưởng không tà vạy*” của Khổng Tử mà làm cho được, mà soi rọi tư tưởng của chúng ta. Người như vậy thì trong khó khăn sẽ vượt qua vì long thiên thiện thần ủng hộ, chư Phật Bồ Tát hộ niệm. Nhờ đó, đạo nghiệp cũng sẽ thêm lớn.

Chúng ta muốn “*Tư Vô Tà*” thì phải kiểm soát khởi tâm động niệm của mình xem có “*tư lợi*” mà làm việc, mà suy nghĩ không! “*Tư lợi*” chắc chắn khiến chúng ta bị kiếp nạn. Hòa Thượng cả một đời luôn nở nụ cười kể cả khi chỗ của Ngài bị người ta tranh giành thì Ngài cũng nhường luôn. Đây là đức hạnh của người tu hành nhưng chúng ta học mãi vẫn chưa giống như vậy. Chúng ta quay đi quay lại vẫn là “*Ta*” và cái “*của Ta*”. Ngài an lạc được vì Ngài buông xả được từ vật chất đến địa vị và cả sự phiền lụy trong tâm. Chúng ta thì cho rằng cuộc đời phải có chút buồn khổ, phiền lụy mới có vị.

Hòa Thượng Hải Hiền, Hòa Thượng Tịnh Không khi niệm Phật thì tương ưng với Phật, khi làm việc thì mọi việc đều là Phật sự. Công việc của chúng ta thì đôi khi chưa phải là Phật sự. Ví dụ nhiều người tập trung đi phóng sanh nhưng họ không hiểu mình đang cứu giúp hay làm phiền chúng sanh vì việc họ tổ chức Đại Lễ Phóng Sanh đã khiến người ta bắt động vật hàng loạt để chuyển tới cho họ. Hòa Thượng dạy chúng ta đạo lý phóng sanh là tùy duyên, tùy hoàn cảnh như đang đi trên đường mà gặp một bầy chim hay động vật bị nhốt chuẩn bị làm thịt v.v... thì mình mua để thả. Từ ví dụ trên cho thấy, nếu tư tưởng của chúng ta còn tà vạy thì mọi việc chúng ta làm ra chưa phải là Phật sự hay Thánh Hiền sự.

Trong thế giới lòng người đầy bất thiện, chúng ta phải sáng suốt để giúp họ không khởi các ý niệm bất thiện. Các lớp học cộng đồng của chúng ta đang rất tốt tuy nhiên trong lớp học, đã bắt đầu có những hiện tượng chênh mảng, lợi dụng lớp học để kết thân. Người điều hành lớp học phải chú ý. Ngày ngày tu học, chúng ta phải áp dụng Phật pháp và chuẩn mực Thánh Hiền từng ly từng tý thì khi nghe qua, chúng ta sẽ nhận ra những hành động bất thường. Nếu tâm mình cũng bất thường hay “*hư danh ảo vọng*” thì mình sẽ không thể nhận ra. Thậm chí, miệng nói lời Phật pháp, chuẩn mực Thánh Hiền nhưng trong lòng thì trống rỗng.

Nhà Phật có câu tâm mà tròn đầy sự thanh tịnh, sự chân thành thì tất cả mọi việc mình làm ra đều chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác. Chúng ta chưa đạt đến 100% thì có bao nhiêu phần trăm sẽ thể hiện bấy nhiêu phần trăm. Tâm xen một chút “*ảo danh ảo vọng*”, một chút lợi thì mọi thứ đều cong queo.

Hòa Thượng nói trong thế gian nhiều sự bất ổn nhưng chúng ta sẽ an ổn vì người ta thì tùy thuận theo tập khí hoặc thể tình còn chúng ta không tùy thuận theo tập khí hoặc thể tình. Người ta vì “*danh vọng lợi dưỡng*” mà làm việc còn chúng ta “*vì chúng sanh mà phục vụ*”, mà hy sinh phụng hiến, đều chí công vô tư. Không cần cưỡng cầu! Nơi nào người ta hoan nghênh mình làm thì mình làm, không hoan nghênh thì thôi. Nếu người ta không muốn mà mình cố làm thì sẽ có phiền phức.

Thậm chí, ngay đến việc mở trường mà không có các cháu đến học, không có thu nhập, không làm được thì chúng ta nghỉ. Chúng ta không nên tự mình gây áp lực cho mình, đến lúc không đủ sức thì lại buông xuôi. Điều tệ hại nhất là chúng ta học Phật Bồ Tát Thánh Hiền nhưng chỉ để cho vui, cho có màu sắc, còn mọi việc vẫn lại làm theo ý mình. Kết quả cuối cùng là chúng ta đầu tắt mặt tối như thể làm được nhiều việc lắm.

Nhà Phật có câu “*Bình thường tâm thị đạo*”. Tâm bình thường chính là tâm rộng rang. Dụng tâm rộng rang để thật làm mọi việc thì sẽ thành công. Khi làm việc đừng bao giờ so đo việc nhiều, việc ít mà chỉ cần làm đúng nguyên lý nguyên tắc thì chúng ta sẽ làm việc nhanh nhất. Mở rộng hơn, chuẩn mực của Phật Bồ Tát Thánh Hiền đã có sẵn thì cứ y theo chuẩn mực tối cao, bất di bất dịch ấy mà làm, nếu không tuân thủ thì tự mình đang gây phiền phức, áp lực cho mình và cho người khác, mình sẽ không rơi vào “*danh vọng lợi dưỡng*” thì cũng rơi vào “*ảo danh ảo vọng*”.

Hòa Thượng dạy rằng hằng ngày, đừng nghe theo vọng tưởng, tập khí của mình mà nên an trú vào trong pháp, trong chuẩn mực mà Phật đã dạy. Mọi sự mọi việc đều bắt đầu từ tâm chân thành như Tổ Ấn Quang chỉ dạy “*Kiệt thành tự khả chuyển phàm tâm*”. “*Kiệt thành*” là hết sức, hết mức chân thành thì sẽ chuyển được tâm phàm của mình thành tâm của Phật Bồ Tát Thánh Hiền. Nếu không nghe theo sự thật mà chỉ nghe theo vọng tưởng thì chúng ta sẽ tạo nên biết bao phiền phức và hệ lụy khiến thế gian gánh chịu.

Nhà Phật luôn dạy cao hơn chuẩn mực Thánh Hiền thế gian. Thánh Hiền thế gian là biết rõ cái “Ta” để làm mọi việc, còn nơi Phật Bồ Tát là quên đi cái “Ta” và cái của “Ta” để làm, hóa nhập cái “Ta” nhỏ bé thành cái “Ta” rộng lớn. “Ta” không phải của “Ta” mà là tất cả chúng sanh là của “Ta”. Vậy thì mọi hành động việc làm, mọi khởi tâm động niệm của chúng ta hãy “*vì tất cả chúng sanh*” mà làm.

Chúng ta học Phật Bồ Tát Thánh Hiền thì lấy Phật Bồ Tát Thánh Hiền làm tiêu chuẩn chứ không lấy chính mình làm tiêu chuẩn. Trong một ngày từ sáng đến chiều chúng ta xem mình đang lấy ai làm tiêu chuẩn? Mệt mỏi bất an là do chính chúng ta lấy mình làm tiêu chuẩn, nếu lấy Phật Bồ Tát Thánh Hiền làm tiêu chuẩn thì không có phiền não. Chúng ta phải nghiêm túc phản tỉnh việc này.

Ngày ngày được nghe pháp của Hòa Thượng là chúng ta đang học và làm theo tiêu chuẩn của Ngài. Đó là mình biết tìm nơi an trú hay giữa cơn phong ba bão táp mình có nơi ẩn nấp tốt. Vọng tưởng của mình giống như dòng thác cuồn cuộn đang ngày càng đổ xuống nên nếu không bám víu vào Phật Bồ Tát Thánh Hiền hay Hòa Thượng thì dòng thác vọng tưởng sẽ xô đổ hết tất cả, đến khi tỉnh ra thì chúng ta đã đi rất xa.

Cho nên, chúng ta phải phản tỉnh việc tuân thủ quy tắc, quy định, chuẩn mực, không để vượt qua trong vai trò bổn phận của mình. Thế gian thì vẫn chìm trong “*danh vọng lợi dưỡng*”, vậy chúng ta có “*danh vọng lợi dưỡng*” hay “*ảo danh ảo vọng*” hay không? Trong ý niệm, nếu chúng ta không có một chút danh, hoàn toàn làm được lời của Ngài Không tử đã dạy “*Tư Vô Tà*” thì chắc chắn chúng ta sẽ không làm sai.

Cũng vậy, nếu lia vọng tượng phân biệt chấp trước như Phật Bồ Tát đã chỉ dạy thì chúng ta sẽ làm tốt mọi việc, không có phiền não. Vọng tượng phân biệt chấp trước phát sinh là do chúng ta đầy rẫy “*danh vọng lợi dưỡng, tự tư tự lợi*” cùng nhiều tập khí phiền não khác./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!